

eller specielle Bemærkninger, de ønske at knytte til disse Paragrafer. I den foreliggende Sag anser jeg det, efter Afstale med Udvalget, for rettest at tage Udgiftssiden samlet, §§ 11—29, og derefter Indtægtsiden, §§ 1—10 inkl., under Et. Naar vi komme til Afstemning, bliver der da kun at stemme over Hovedparagrafen i hvert af disse Afsnit, altsaa over § 11 for Udgiftssidens og over § 1 for Indtægtsidens Vedkommende, medmindre Nogen, hvad jeg dog ikke formoder, skulde forlange særlig Afstemning over nogen enkelt Paragraf. Det er altsaa nu foreløbig den samlede Udgiftsside, §§ 11—29, der sættes under Forhandling. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Udsig): Jeg skal paa Udvalgets Begne indstille, at Landstinget vedtager samtlige Udgiftsparagrafer uforandrede, hvilke Paragrafer jo nu ere satte under Forhandling. Som det fremgaar af Betænkningen, kom Udvalget snart til det Resultat, at der ikke vilde være Anledning for det til at foreslaa Thinget at negte nogen af de Udgiftsposter, der findes paa disse Paragrafer. Ganste vist reiste der sig enkelte Lov i saa Henseende, men da Udvalget ikke fandt sig foranlediget til at gaa nærmere ind paa nogen af disse Lov, har jeg som Ordfører i den Henseende Sntet at referere. Større Lov havde derimod Udvalgets Flertal, om ikke forskjellige Poster burde have staaet paa Finantsloven, som ikke nu stode der. Ganste vist vil det kun ganste umtagelsesvis kunne være rigtigt, om Landstinget paa Finantsloven vilde indsette Bevillinger, som ikke ere foreslaede af Regjeringen, i Serdeleshed, naar det vides af Forhandlinger, som beskæftigede have fundet Sted i det andet Thing, at dette ikke vilde være beredvilligt til at gaa ind paa saadanne Bevillinger. Landstinget kan imidlertid paa den anden Side ikke paa nogen Maade være ligegyldigt, naar det finder, at der paa Finantsloven mangler Udgiftsposter, som det maa anse for fuldstændig begrundede enten i den bestaaende Lovgivning eller i Krav, som det maa erkende for fuldkommen berettigede, eller endelig i en lang Praxis, som ved Sjæntagelse har vundet en vis Hævd, og fra dette Synspunkt maatte Udvalget særlig tage de to Spørgsmaal, som ere udførlig behandlede i vor Betænkning, under Overveelse. Hvad for det Første Dyrctidstillæget til Embeds- og Bestillingsmændene angaar, da har jo et saadant Dyrctidstillæg været bevilget i flere Aar, og om man end kan sige, at der ifjor var nogen Udsigt til, at den Dyrctid, som har foranlediget, at dette Tillæg er blevet givet, maaste vilde være forbi, saa er det dog ligesaa vist, at den senere Tid har vist, at de Forhaabninger, som man i den Henseende kunde have næret, ere blevne skuffede. Det maa nu — i den Henseende kan jeg

henvise til de Data, som ere anførte i vor Betænkning og, som jeg tror, at man maa lægge saa meget mere Vægt paa, som de, hvad der jo upaatvivlelig vil erkendes, ere valgte med særlig Omhu for ikke paa nogen Maade at opstille Noget, som kunde faae endog blot Etin af Bilkærlighed — det maa, siger jeg, upaatvivlelig anses for sikkert, at Livsforførselsmændene nu ere ligesaa dyre, som de have været det i noget af de Aar, hvort Dyrctidstillæget har været givet, idetmindste gjennemgaaende. Under saadanne Omstændigheder maatte det dog forekomme Udvalget, at det var en ligefrem Nødvendighed, at dette Dyrctidstillæg ogsaa blev givet iaar. Det maatte saa meget mere være en Nødvendighed, som de Paagældende jo nu i flere Aar have været vant dertil, og denne Bane maatte gjøre Afsvaret saa meget søeligere, ligesom de ganste vist ikke paa nogen Maade kunde tro, at Tillæget vilde blive frataget dem, naar ikke Konjunkturerne mærkeligen havde forbedret sig. Almindst kunde de dog vente det paa en Tid, da Finantserne befinde sig i en saa blomstrende Tilstand som den, de nu befinde sig i, da man for det nærværende Aar kan paaregne et saa betydeligt Overskud som det, man gjør, et Overskud, for hvilket man jo ikke har anden Anvendelse end at lægge det hen i Kassebeholdningen. Det forekom derfor Udvalget at være et Spørgsmaal, som maatte tages under Overveelse, om ikke dette Dyrctidstillæg burde sættes ind igjen paa Finantsloven paa samme Maade, som det har staaet der i de foregaaende Aar. Saameget mere forekom dette Udvalgets Flertal, som dette ikke kunde Andet end anse det som en aabenbar Anomalie, at Dyrctidstillæget til Embedsmændene var udfaldet af Finantsloven, medens der derimod fandtes paa samme Tillæg til Skolelærerne, til de Menige og Underbefalingsmændene i Krigshæren, og det uaagtet det dog maaste synes, som om disse Tillæg ligesaa fuldt som Dyrctidstillæget til Embedsmændene maatte kunne henvises til Behandling ved særlig Lov. Det er jo nu vel saa, at Regjeringen samme Dag, som Finantsloven var til 1ste Behandling her i Thinget, i det andet Thing fremlagde det allerede tidligere bebudede Lovforslag om et midlertidigt Lønningsstillæg til alle Embedsmænd i Almindelighed, ikke blot dem, som havde nydt Godt af det tidligere bevilgede Dyrctidstillæg, men ogsaa andre Embedsmænd med højere Lønninger, hvem Tillæg ikke tidligere var tilfaldet. Dette Lovforslag blev jo, efter at dette Udvalg var nedsat, i det andet Thing henvist til anden Behandling og overgivet til Drøftelse der i et Udvalg; men Lovforslagets Skæbne kunde nærværende Udvalgs Flertal jo ikke derved paa nogen Maade anse for sikkert. Den Modtagelse, Lovforslaget havde mødt ved Behandlingen i det andet Thing kunde i og for sig ikke siges at være i den